Christus de Appelboom

Psalm 104:8
Psalm 119:18
Psalm 89:3, 4
Psalm 119:52
Psalm 91:1

Lezen: Jesaja 25
Tekst: Hooglied 2:3

Geliefde gemeente, het Woord van God dat deze morgen tot ons komt, vinden wij in het boek Hooglied, hoofdstuk 2, vers 3. De tekst voor de prediking luidt als volgt:

Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen; ik heb grote lust in Zijn schaduw, en zit eronder; en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.

Het boek Hooglied is aanvankelijk een lied tussen Salomo en de Sulamitische bruid. We zouden het met recht een liefdeslied kunnen noemen, een heel bijzonder lied, want zij zingen bij beurten. Het ene moment zingt Salomo iets over de Sulamitische, en het andere moment bezingt de Sulamitische iets over haar bruidegom Salomo. Zo is het ook in het geloofsleven: soms spreekt Christus tot Zijn bruid, en soms spreekt de bruid tot Christus. Er is een wisselwerking in het geloofsleven als de bruid samen met haar Bruidegom mag leven.

Zo hebben we vorige week gehoord dat de Bruidegom over Zichzelf iets zei ten gunste van Zijn bruid. Hij zei: *Ik ben de Roos van Saron*. En dit zie Christus als de grote Bloedbruidegom Die het fundament gelegd heeft voor de zaligheid van Zijn Kerk. Hij is ook *de Lelie der dalen*, zo heeft Hij gezegd, want Hij is die Mens, de tweede Adam, Die zonder zonden was, volkomen heilig voor God, Die de wet vervuld heeft. Ja, zo is Hij blank en rood, en Hij draagt de banier boven tienduizenden. Alles wat een zondaar nodig heeft om zalig te worden, ligt werkelijk in Christus, is ook in deze Bruidegom te vinden. Wat gaat Hij nu doen? Datgene wat Hij verworven heeft tot de zaligheid, dat gaat Hij toepassen in de harten van al die zondaren die zalig worden. Al die weldaden die Hij verworven heeft, zijn voor Zijn Kerk. Ja, Hij gaat hen zo maken dat ze als leliën op Hem gaan lijken. En zolang ze hier op aarde zijn, zo hebben we de vorige keer gehoord, zijn zij als leliën onder de doornen. Kijk, zo sprak Christus, de Bruidegom, in vers 1 en 2 tot Zijn bruid.

Dan zie je de wisseling in dit lied komen, want dan komt er een reactie van de bruid. Zij gaat vervolgens na de woorden van vers 1 en 2 tot haar Bruidegom spreken. Wat gaat ze doen? Zij gaat tegen haar Bruidegom vertellen wie Hij voor haar is, onder beeldspraak, op een dichterlijke, poëtische manier: als een appelboom. Zij kent Zijn schaduw, en die schaduw is zo onmisbaar voor haar. Zij kan ook niet meer zonder Zijn vruchten. Dat alles vinden wij in het derde vers van Hooglied 2.

Met de hulp van de Heere willen wij hierover nadenken. We schrijven ons thema boven de prediking: **Christus de Appelboom**.

En we letten op drie gedachten:

In de eerste plaats staan wij stil bij de unieke plaats van deze Appelboom, want dat zegt zij: *Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen*.

In de tweede plaats staan wij stil bij de begeerde schaduw onder deze Appelboom, want wij horen haar vervolgens zeggen: *Ik heb grote lust in Zijn schaduw, en zit eronder*. En tenslotte staan wij stil bij de zoete vrucht uit deze Appelboom, want dat is het laatste stukje van onze tekst: *En Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet*.

Het gaat dus vanmorgen over Christus, Die ons voorgesteld wordt als een Appelboom. Drie gedachten: de unieke plaats van deze Appelboom, de begeerde schaduw onder deze Appelboom en de zoete vrucht uit deze Appelboom.

1. De unieke plaats van deze Appelboom

De bruid van Salomo, die hier allereerst aan het woord is, zoekt eigenlijk naar woorden, jongens en meisjes, jongelui, om de schoonheid van Salomo te benoemen, te bezingen. Terwijl ze nadenkt hoe ze op dit moment iets van haar bruidegom Salomo wil zeggen, komt haar iets in gedachten wat ze ooit gezien heeft. Toen ze nog vroeger heel arm was en hard op het land moest werken, en bij tijden ook met de kudde van haar vader eropuit moest, liep ze eens op een dag als een arm herderinnetje in de vallei onder de brandende zon. Toen kwam ze op een gegeven moment in het bergachtige landschap van Israël een plaats tegen, een bos, waar heel veel bomen groeiden. Daar zocht ze wat toevlucht, wat rust onder de schaduw van die bomen. Toen ontdekte ze opeens tussen al die grote bomen, zo eenzaam, een appelboom, met een heerlijke geur die ervan uitging vanwege de rijpe vruchten en ook vanwege de heerlijke smaak van die zoete vruchten. Toen is ze onder die boom gaan zitten en kwam ze een ogenblik tot rust. Dat beeld kwam bij haar boven toen ze iets van haar bruidegom Salomo wilde zeggen: zo is hij, als een appelboom onder de bomen des wouds.

Maar wat wil ze dan hier concreet op dit moment van haar bruidegom zeggen? Een appelboom kwam in Israël op zich helemaal niet zoveel voor. En als een appelboom in Israël voorkwam, dan was het eigenlijk altijd in een boomgaard die door iemand was aangelegd. Als je dan eens een appelboom in een bos tegen zou komen, ja, dat zou wel heel zeldzaam zijn, dat valt op. Dan wordt die appelboom te midden van al die andere bomen opeens uniek. Het is overigens wel de vraag of het echt een appelboom geweest is zoals wij appelbomen kennen. Het Hebreeuwse woord dat hier in onze tekst wordt gebruikt, is eigenlijk een algemeen woord voor een vruchtboom, wel een vruchtboom waarvan wij mensen de vruchten kunnen plukken en eten. We zouden eerder, als we denken aan de populatie bomen in Israël, kunnen denken aan een abrikozenboom, juist omdat die van die heerlijke, zoete vruchten kon voortbrengen. Het kwam inderdaad wel eens voor, zo heb ik gelezen, dat een abrikozenboom zomaar midden in een woud kon ontstaan. Maar hoe het ook zij, onze Statenvertalers hebben 'appelboom' gebruikt, en dat woord gebruiken wij vanmorgen dan ook.

Die bruid had een appelboom ontdekt te midden van de bomen des wouds, en dat maakte die appelboom uniek. Kijk, en wat nu die Sulamitische over haar bruidegom Salomo zei, dat leert de bruid van Christus ook over Christus getuigen: *Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen*. Ook hier in vers 3 is sprake van een parallelisme, zoals we dat ook in vers 2 zijn tegengekomen. Aan de ene kant hebben we het woordpaar 'appelboom' en 'Liefste', één en dezelfde Persoon. En aan de andere kant worden de woorden 'bomen' en 'zonen' gebruikt, die ook bij elkaar horen. Zoals het ging om een lelie onder de dochteren, zo gaat het hier vanmorgen in vers 3: *Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is Christus onder de zonen*.

Dat woordje 'zonen' is ook weer een algemeen woord dat de mensheid, een gemeenschap van mensen, wil aanduiden. Heel concreet zouden we kunnen zeggen: het zijn de nakomelingen van

Adam, waar Christus naar Zijn menselijke natuur uit voortgekomen is. Hij is de tweede Adam, en Hij was daar onder de mensen hier op aarde als een appelboom onder de bomen des wouds, de Liefste onder de zonen. Wat was de Heere Jezus Christus, gemeente, naar Zijn menselijke natuur, terwijl Hij God bleef? Een zeer uniek Persoon, dat het te begrijpen is dat de bruid geestelijk kan zeggen: *Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen*.

Ja, gemeente, de Heere Jezus is zo'n uniek Persoon. David wist er ook van. In Psalm 45 horen wij hem zeggen in vers 3: *Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort in Uw lippen; daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid*. Ja, zo wordt Hij ook voor zondaren, die zelf midden in de dood liggen en daaraan ontdekt zijn, maar hun ogen hebben leren richten door het werk van de Heilige Geest op deze unieke Zaligmaker.

Waarin is nu de Heere Jezus zo uniek, gemeente? Allereerst in Zijn Naam. Wat dacht je van de naam Jezus? Ja, dan hoor ik Petrus tot het Sanhedrin zeggen in Handelingen 4: *En de zaligheid is in geen Ander; want er is ook onder den hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven, door Welken wij zalig moeten worden*. O, die naam Jezus is met recht als een appelboom onder de bomen des wouds. Nooit heeft iemand zo'n diepe Naam gedragen en waargemaakt als deze Heere Jezus Christus. En zij z*al een Zoon baren, zo zei Gabriël, en zult Zijn Naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden*.

Maar Hij heet niet alleen Jezus, Hij draagt ook die diepe naam Christus. En dat brengt ons bij de drie ambten die Hij draagt. Wie heeft ooit op aarde drie ambten tegelijk gedragen en is tot deze drie ambten – Profeet, Priester en Koning – gezalfd? Welk een appelboom onder de bomen des wouds is Christus, de Messias, de Gezalfde! Hij is de Profeet onder de profeten, om een zondaar die het niet meer weet, die de weg helemaal kwijt is, die zich zo dwaas ervaart hoe het mogelijk wordt om zalig te worden, de weg te wijzen, te onderwijzen, te leren van de weg die hij gaan moet. En Hij is de Priester onder de priesters, om een volk dat zo gezondigd heeft, dat een hemelhoge schuld heeft opgebouwd, dat zelf geen penning heeft om te betalen. Hij is de Priester, de Hogepriester, om een zondaar te hulp te komen met Zijn bloed, met Zijn offer, met Zijn voorbeden. Ja, Hij is de Koning onder de koningen, om een ongehoorzaam mensenkind gehoorzaam te maken. Als een appelboom onder de bomen des wouds is deze Christus onder de profeten, priesters en koningen.

Maar deze Persoon was God en is God, en dat moet ons hart vervullen met grote eerbied. Hij is God uit God, Hij is waarlijk de Zoon van de levende God. En er heeft God er maar één van, één eniggeboren Zoon van de Vader. Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is er maar één. David heeft er in Psalm 2 van gezongen: *Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid. Ik zal van het besluit verhalen: de HEERE heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd. Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting*.

En deze unieke Persoon, die natuurlijke Zoon van de Vader, werd mens. Nooit is er een schepsel geweest dat God en mens in één Persoon was. Hier hebt u de appelboom onder de bomen des wouds. Hij bleef God, maar werd de Mens onder de mensen, zoals er nog nooit een mens is geweest: de Middelaar Gods en der mensen. En hoe was Hij daar? Jawel, zonder zonde en toch tot zonde gemaakt. Dat kan maar van één Persoon gezegd worden, van de Heere Jezus Zelf: zonder zonde en toch tot zonde gemaakt. Welk een appelboom onder de bomen des wouds!

O ja, toen die Sulamitische die boom ontdekte onder de bomen des wouds op die snikhete dag, herkende ze die boom pas toen ze heel dicht bij die boom gekomen was en ze die heerlijke vruchten van dichtbij zag en de heerlijke geur van die boom tot haar kwam. Ja, die boom kon alleen

maar opvallen als je er dichtbij gebracht was. Maar als je op afstand stond, viel die appelboom niet eens op tussen al die hoge eiken, cederbomen, beuken en palmbomen die veel in Palestina voorkomen.

Is het zo ook niet met Christus geweest? Toen Hij die hemelse heerlijkheid verliet en hier op de aarde kwam, als je dat op afstand bekijkt en je kent geen waar zaligmakend geloof, ja, dan heeft Jesaja gelijk en heeft Jesaja ook vandaag nog gelijk: *Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem begeerd zouden hebben. Hij was veracht, de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht.*

Maar als de Heilige Geest nou begint te werken in je hart en je wordt ontdekt aan je zonde en schuld, en je wordt door de Geest Zelf bij deze Appelboom gebracht, wat ga je dan een dierbaarheid ontdekken in deze vernederde Heere Jezus! Wat wordt dan de staat van Zijn vernedering dierbaar voor je! Wat wordt Hij juist dan ook een appelboom onder de bomen des wouds! Want niemand is er op aarde gevonden als Christus, Die in een weg van lijden en sterven volkomen aan Gods recht kon voldoen. Niemand op deze aarde is te vinden die de hoge prijs voor die hemelhoge schuld kan betalen, maar Hij wel. Hoe uniek is Christus! Hij was het Die aan het kruishout heeft uitgeroepen: *Het is volbracht!* Toen werd dat kruishout voor allen die zalig worden als een appelboom onder de bomen des wouds.

Is zo dat kruis van Christus wel eens een appelboom voor je geworden in deze diep gevallen, schuldige wereld? Gods kinderen gaan daar iets van kennen. En als ze ogen des geloofs ontvangen om op deze Appelboom onder de bomen des wouds te mogen staren, dan wordt bij tijden het hart aangeraakt door de hemelse Dirigent, de Heilige Geest. Dan gaat het zingen in je ziel: *Beminnelijk' Vorst, Uw schoonheid hoog te loven, Gaat al het schoon der mensen ver te boven; Want genade is op Uw lippen uitgestort, dies GE eeuwiglijk van God gezegend wordt.*

Ja, als je Hem zo ziet in Zijn vernedering, maar wat dacht je? Daar is de Heere Jezus niet gebleven. Ook in Zijn verhoging schittert Hij als de Appelboom onder de bomen des wouds. Wie had ooit kunnen zeggen: *Ik leef, en gij zult leven*? Niemand dan Jezus alleen. Wie heeft ooit kunnen zeggen: alzo Hij leeft, om altijd voor Zijn kinderen in de hemel te bidden? Niemand dan Jezus alleen, Die opgevaren is naar de hemel om daar ten goede te zijn voor Zijn bruid, als een appelboom onder de bomen des wouds. *Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen.*

Zie daar, gemeente, Christus de Appelboom, welk een uniek Persoon! Van deze Appelboom gaat nu een lokkende geur uit tot degenen die buiten Christus niet meer leven kunnen. Want dan kom ik nog heel even bij de grondtekst. Het woord dat in onze tekst vertaald is met 'appelboom' is afgeleid van een Hebreeuws werkwoord dat betekent 'liefelijk waaien' of 'uitvloeien'. En zo zal de Geest van Christus een liefelijke geur van Christus doen uitwaaien naar een zondaar, die Hem nodig heeft leren krijgen als de enige Weg om weer met God verzoend te kunnen worden.

Wat een rijkdom als je zelf in een doodlopende weg gekomen bent en je mag gewezen worden op die unieke Persoon! Ja, dat de liefelijke geur van die Persoon je komt toewaaien door het werk van de Heilige Geest. Dan hebben alle andere appelbomen hun kracht verloren. Dan gaat het om deze ene Persoon. Daar strekt zich al je lust en liefde heen. Dan kun je de dichter begrijpen die het onder woorden bracht: *'t Is beter, als wij tot redding wensen, te vluchten tot des HEEREN macht, Dan dat men ooit vertrouwt op mensen, Of zelfs van prinsen hulp verwacht.*

En als dan die geur, die de Geest uit Christus naar je toe doet waaien door de prediking van het Evangelie, door je ziel wordt waargenomen, dan komt er een hartelijk uitzien naar Hem. Dan ga je niet alleen die zaligheid in Christus zien liggen, maar je krijgt zo'n sterk verlangen om bij Hem te mogen komen, om onder Zijn schaduw te mogen zijn, om de zaligheid die Hij verworven heeft ook toegepast te krijgen aan je hart, zodat je het mag geloven, mag weten: het is niet alleen voor anderen, maar ook voor mij. En dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. De begeerde schaduw onder deze Appelboom

Het is zo'n groot wonder dat God de Vader, als die grote hemelse Hovenier, deze Boom geplant heeft op de aarde, op deze wereld, onder de mensen. Ja, dat Hij nog steeds te vinden is in het dierbare Woord van God. Ja, het is een wonder als Hij gepredikt wordt, als Hij uitgesteld wordt, als er in de prediking een geur van Christus verspreid mag worden, als in Hem alleen de weg ontsloten wordt om verlost te kunnen worden van al je zonden en ongerechtigheden.

Weet u, als de Heilige Geest dan zo bezig is in je hart om plaats te maken voor deze unieke Appelboom en Hij laat die geur uitgaan, dan ga je die geur ook bemerken. Nou, kun je dat misschien niet zo onder woorden brengen, maar feitelijk is dat al het zaligmakende geloof. En wat gebeurt er dan? Precies wat onze tekst vervolgens zegt: *Ik heb grote lust in Zijn schaduw*. Dan ontstaat er een zeer groot verlangen naar de Heere Jezus, en het wordt steeds sterker in je hart ervaren, juist vanwege je persoonlijke nood en ellende. Bij Hem moet ik zijn, Hij is het enige Middel om gered te worden.

Kijk, en als die lust in Zijn schaduw gewerkt wordt in je hart – dat doet de Heilige Geest – als die sterke begeerte ontstaat, dan heeft dat een oorzaak. Want dat komt niet zomaar, het heeft echt een oorzaak. Want die bruid zegt nog wel wat heel specifiek in onze tekst. Ze zegt: *Ik heb grote lust in Zijn schaduw*. Wat wil ze daarmee zeggen?

Dan ga ik eerst weer even naar de heilshistorische betekenis van het boek Hooglied. Kijk, die Sulamitische vrouw, voordat ze Salomo ontmoet had, had eens die appelboom ontdekt onder de bomen des wouds, zo zei ik net. Ik stel me zo voor, jongens en meisjes, dat ze daar loopt midden op de dag onder die brandende zon met haar kudde, de kudde van haar vader. Daar ontdekt ze inderdaad dat woud, en in dat woud ontdekt ze die appelboom. De wind waait, de vruchten zijn rijp geworden, en de geur van de vruchten komt deze Sulamitische tegemoet. Ze wordt door die geur getrokken om dichter bij die boom te komen. Dan vindt ze onder die boom een heerlijke schaduw die haar beschermt tegen die felle zonnestralen, waarin ze de achterliggende uren gewandeld heeft met haar kudde. Wat doet dat weldadig aan voor deze Sulamitische! Daar zit ze dan, de felle stralen van de zon ervaart ze niet meer, ze steken niet meer, die hete middagzon die we tegenkomen in Psalm 84. Nee, ze zit onder de schaduw van die heerlijke boom, en daar komt ze tot rust.

Kijk, zo is het nu ook met Christus, Die de Appelboom wordt voor Zijn Kerk en waar een schaduw te vinden is tegen de hete stralen van de zon. En als we het nu op dit moment hebben over de stralen van de zon, dan komen we bij een negatief beeld van de zon, wat we in de Bijbel ook tegenkomen. We weten dat Christus Zelf ook de Zon der gerechtigheid genoemd wordt, maar daar gaat het hier nu niet over. Hier is Christus de Appelboom, hier is Christus met Zijn schaduw tegen de felle zonnestralen, die in de Bijbel ook het beeld zijn van allerlei gevaren, strijd, ellende enzovoort. Als die zonnestralen, die negatieve zonnestralen, je gaan beschijnen en je voelt de hitte ervan, dan zal er sterke begeerte komen naar schaduw, naar een bedekking, zodat die felle zonnestralen je niet kunnen steken.

Wat zijn nu de zonnestralen die de bruid van Christus gaat ervaren zodra zij komen op de school van de Heilige Geest? Nou, wat dacht je van de scherpe zonnestralen van de wet van God? Wat kunnen die steken als je leven opengebroken wordt en je ontdekt dat je in de schuld staat bij God! Wat dacht je van de stekende zonnestralen van Gods toorn, waardoor je bij tijden moet zeggen: *Wee mij, ik verga!* Wie kent de sterkte van Gods toorn? Wie kan voor die toorn van God bestaan? Ik zal u nog een zonnestraal noemen die zo pijnlijk steken kan, waardoor de begeerte naar de schaduw gewekt wordt. Wat dacht je van de aanvallen van de satan, met zijn verzoekingen, met zijn verlokkingen, en dan te ontdekken: in mij is geen kracht en geen macht tegen die sterke aanvallen van de duivel, dat je bij tijden met David moet uitroepen: *Ga, mijn bestrijders, toch tekeer!*

Dan zijn er ook nog die zonnestralen van Gods beproevingen. Ja, *in de wereld zult gij verdrukking hebben*, en *allen*, zo zegt de Schrift, *die godzalig leven willen, die zullen vervolgd worden*. Dan hoor ik David zingen in het Oude Testament: *God is het verbroken hart, Het verbrijzeld en bedrukt gemoed, Te allen tijd nabij en goed, Ja, ook in tegenheen en smart; Want veel wederwaardigheden, veel rampen zijn des vromen lot*. Wat een felle zonnestralen kunnen dat zijn! En dan die wetenschap, *maar uit die allen redt hem God, Hij is zijn heil alleen*. En die wetenschap wekt die lust om onder Zijn schaduw te mogen zijn. Want die schaduw openbaart Iemand Die die felle zonnestralen opvangt, zodat zo'n amechtige zondaar er niet meer door getroffen wordt. En die Persoon, dat is nu die Christus, Die hier voorgesteld wordt als die Appelboom, waarvan de bruid zegt: *Ik heb grote lust in Zijn schaduw*.

Omdat Christus er is als die Appelboom, is er dus ook die schaduw. Het staat er zo met nadruk: het is *Zijn* schaduw. Dominee Hellebroek schrijft in zijn verklaring op het boek Hooglied over drie weldaden die deze schaduw voorstellen, en ik wil ze vanmorgen noemen en er ook iets tot onderwijs bij zeggen. In de eerste plaats zegt hij: die schaduw van Christus als de Appelboom ziet op Zijn genoegdoening. In de tweede plaats op Zijn voorbeden. En in de derde plaats op Zijn bescherming. Ik zal het nog een keer herhalen: drie schaduwen van Christus: Zijn genoegdoening, Zijn voorbeden en Zijn bescherming. Gaat Hij zo niet schitterend in de prediking? Komt er zo bij degenen die zalig worden geen grote lust in Zijn schaduw, een schaduw voor de hitte, zoals we gelezen hebben in Jesaja 25?

Die eerste schaduw van Zijn genoegdoening, dat betekent, jongens en meisjes, de schaduw van Zijn offer dat Hij aan het kruis heeft volbracht. O, als een mensenkind bevreesd wordt dat hij door de vloek van de wet rechtvaardig getroffen moet worden, dan wordt het offer van Christus als een schaduw tegen die vloek. Want Christus is tot een vloek geworden en heeft de hitte, de stralen van de wet, opgevangen in plaats van Zijn Kerk. En als je hart vervuld wordt met vrees dat de toorn van God je zou moeten treffen, dan wordt de kruisdood van Christus, waarin Hij de toorn van God tot stilte bracht, als een schaduw waar ervaren wordt: Gods gramschap is geblust. En als je ziel weer zo onrustig wordt vanwege die stroom van ongerechtigheden die de overhand over je heeft, dan krijgt dat bloed van Christus de waarde van schaduw, om onder de schaduw van Zijn bloed te mogen komen, om daar te ondervinden dat het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. Ziet u wel hoe dat offer van Christus, dat volbrachte offer, als een schaduw is voor zo'n arme zondaar die buiten Christus niet meer kan?

Dan die tweede schaduw: Zijn voorbeden. O, als dan die duivel komt om je aan te vechten, als de duivel je legt en sleurt op de zee van zijn aanvechtingen om je te ziften als de tarwe, zegt Christus' voorbede als een verkwikkende schaduw: *De satan heeft begeerd ulieden te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude*. En als dan de zonde in de daad weer benauwt, dan is Hij, die Appelboom onder de bomen des wouds, dan is Hij, die Gezant onder

duizend mensen, Die zegt: *Zo zal Hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale; want Ik heb verzoening gevonden*. Welk een verkwikkende schaduw is de voorbede van Christus! Wat krijgt de bruid van Christus een grote lust om onder de voorbeden van Christus te mogen schuilen!

Dan de derde schaduw: Zijn bewaring. O, die is ook zo onmisbaar voor allen die Zijn verschijning hebben lief gekregen. Want waar moet die bruidskerk nou voor bewaard worden? Voor de wereld, voor de doodsvijanden, voor de valse leer, voor allerlei wind van leer, voor allerlei aanvechtingen van de hypocrieten, allerlei gevaren die elke dag hen omringen. O, wat is de schaduw van Christus dan onmisbaar! *Hij is, al treft u 't felst verdriet, Uw Wachter, Die uw voet voor wank'len behoedt; Hij, Israëls Wachter, sluimert niet; Geen kwaad zal u genaken; De HEERE zal u bewaken*.

Dan kom ik even bij u en jouw hart vanmorgen. Kent u deze lust naar Zijn schaduw? Kijk, wij horen allemaal van Christus, en in afhankelijkheid van mijn Zender doe ik mijn best om Christus uit te stallen. Maar wat doet dat nou met u? Wat doet dat nou met jou? Moeten wij niet vrezen dat velen Christus, de Appelboom met die verkwikkende schaduw, zomaar voorbijlopen? Hoe komt dat toch? Hoe komt het dat er straks weer mensen zijn die nu al onder deze prediking zitten, maar straks gewoon weer voortgaan alsof er geen eeuwigheid komt? Er is geen plaats voor deze Heere Jezus in je hart, er is helemaal geen lust in Zijn schaduw van nature. En dat, terwijl je Hem onmisbaar nodig hebt. O, zoek toch de Heere terwijl Hij te vinden is, roep Hem toch aan terwijl Hij nabij is! O, goddeloze in ons midden, verlaat toch uw goddeloze weg en bekeer u tot de Heere, zo zult gij bekeerd zijn!

Ja, ik weet het, er zijn er in ons midden voor wie dit werkelijkheid is, die weten van een grote lust om in Zijn schaduw te mogen zitten. Die zijn misschien vanmorgen wel zo naar de kerk gekomen of hebben vanmorgen zo de kerktelefoon aangezet, en de woorden van onze tekst zijn niet slechts woorden, maar het is de ondervinding van het hart: *Ik heb grote lust in Uw schaduw, o Heere*. Of misschien zijn er wel die door en dood naar de kerk gekomen zijn, maar onder de prediking van die Appelboom werd die lust weer levendig, werd het weer aangewakkerd, terwijl het heel de week er niet was. Maar ach, misschien zit je wel als een Mefiboseth in Lodebar en ben je geestelijk kreupel aan je voeten, en weet je niet hoe je onder die schaduw komen moet, terwijl in je hart een grote lust is naar Zijn schaduw.

Misschien sta je wel op afstand, zie je een bloedende Christus aan het kruis, hoor je misschien in de verte Hem roepen: *Het is volbracht!* En nog sterker wordt de lust in Zijn schaduw, maar je durft niet te zeggen dat je eronder zit, je weet niet hoe je daar moet komen, en je voelt hoe onderscheidend dat is: wel een lust te hebben, wel een sterke begeerte te hebben, en toch zo op afstand te blijven. Onze tekst maakt dat onderscheid duidelijk: eerst komt er een lust, eerst komt er een begeerte, en daarop volgt het komen en het zitten onder Zijn schaduw.

Maar misschien zegt vanmorgen zo'n arme zondaar met die sterke begeerte in het hart: Hoe kom ik daar dan? O, ik wens niets liever dan daar bij Jezus te mogen komen, in een rechte weg, op een eerlijke manier. Hoe kom je nou toch onder de schaduw van deze heerlijke Appelboom? Nou, ik kan het u zeggen met de woorden van de Schrift zelf: dat doet de Vader. En dat begrijp je dan allemaal nog niet zo helder als het gebeurt, maar Gods Woord zegt het wel: door de trekkende liefde van de Vader. Want wat zegt de Heere Jezus over Zijn Vader? *Niemand zal tot Mij komen, tenzij dat de Vader hem trekke*.

Kijk, en wie onder die Appelboom komen mag en zitten mag in die schaduw, die zal een rijke vrucht mogen genieten. Onze laatste gedachte.

3. De zoete vrucht uit deze Appelboom

Ja, als de Vader een zondaar, die niet meer buiten Christus voort kan leven, gaat trekken, ja, dan kan het niet anders of die zondaar komt tot de schaduw van deze Appelboom. Ja, dan word je gevoerd, zo zegt de Schrift, met geween vanwege je zonde en ellende, en je wordt getrokken met smekingen. En misschien zijn er wel die deze morgen getrokken worden, die door de prediking dichterbij mogen komen en het gaan ondervinden om te mogen zitten onder Zijn schaduw. Dan weet ik het wel, dan leeft er iets in je hart zoals die psalmdichter zegt: *Wees mij een Rots om in te wonen, Een schuilplaats, waar mijn hart steeds toevlucht vindt in smart; Uw hoog bevel zal blijkbaar tonen, Dat Gij, o groot Ontfermer, mijn Burcht zijt en Beschermer*.

Als de Heere een zondaar gaat trekken, dan zegt Hij in Gods Woord: *Dan voer Ik dezulken in een rechte weg, waarin zij zich niet zullen stoten*. Dus hoe komt de zondaar onder die schaduw? Hoe komt de zondaar bij die Appelboom? Nou, door de trekkende liefde van de Vader. Maar nou ga ik er nog iets bij zeggen: hoe doet de Vader dat? Dat doet Hij door Zijn Zoon. Want wat gaat de Heere Jezus dan doen als de Profeet onder de profeten? Die gaat Zijn stem laten horen, Die gaat lokken, Die gaat nodigen, Die gaat roepen. En als de Heilige Geest werkt in je ziel, dan ga je die stem bemerken, dan ga je die opmerken, en de Heilige Geest doet je verstaan: dat is de stem van de Zaligmaker. En wat zegt Hij dan? Ik zou er heel veel over kunnen zeggen, maar ik blijf even bij de context van onze tekst. Kijkt u maar eens in vers 10: *Mijn Liefste antwoordt, en zegt tot mij: Sta op*. Wat een heerlijke nodiging: *Sta op, Mijn vriendin*. Nou, dat durf je misschien dan nog niet na te zeggen: *Mijn schone* durf je helemaal niet te zeggen, hoewel er wel iets aantrekkelijks van deze woorden uitgaat. Maar dan die stem van die Bruidegom: *En kom*. Zo wordt een zondaar getrokken.

Dus Christus komt tot zo'n zondaar die niet weet hoe hij tot Christus komen moet. En net dat Hij tot die zondaar komt, gaat Hij nodigen, gaat Hij spreken, gaat Hij lokken: *Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom*. En zo begint een arme zondaar Christus te kennen en Zijn stem te kennen, zodat het steeds duidelijker wordt in het geloofsleven wat ik vind in vers 8: *Dat is de stem mijns Liefsten; ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen*. Dus Christus komt eerst tot een zondaar, voordat een zondaar tot Hem wordt getrokken. En zo zal hij komen en de toevlucht mogen nemen tot die Appelboom, tot Zijn schaduw, om daar te mogen zitten, als die doodslager die vluchtend tot de vrijstad, gedreven door de nood vanwege al die felle zonnestralen, gedreven door die liefdestem, gedreven door die sterke begeerte die in het hart ligt, om dan onder die schaduw, in die schaduw onder die Appelboom, te mogen komen en daar te mogen ervaren: *Ik zal u rust geven*.

Nog eventjes naar die heilshistorie achter het boek Hooglied. Zie je ze gaan, dat Sulamitische meisje? Uit die brandende zon heeft ze de toevlucht genomen tot de schaduw, en daar zit ze onder die unieke appelboom te midden van al die bomen des wouds. Daar begint de wind te waaien door die bomen, de geur van die vruchten bereikt haar. Ja, de wind begint zo te waaien dat zelfs de rijpe vruchten uit die boom zo naast haar, in haar schoot en in haar handen vallen. En ze mag die vruchten eten, en de smaak is zo aangenaam, zo zoet, het is een verkwikking voor heel haar gehemelte. Dat is het beeld.

Kijk, en zo zal nou een zondaar, door de nood gedreven, met die sterke lust, bij Christus terechtkomen. En dan begint het te waaien, dan komt de wind met die liefelijke geur. Ja, die wind wordt zo krachtig dat de vruchten uit Christus in het hart worden geblazen. Nou, u voelt het wel aan, dat is nou net het werk van de Heilige Geest, Die neemt het uit Christus en legt het in het hart van een zondaar die het weet: *Ik heb grote lust in Zijn schaduw, en ik zit eronder*. Zeg, zijn er hier

vanmorgen die er zitten? Had je misschien niet gedacht, maar het is wel zo vanmorgen. En dan komt Hij met Zijn vruchten.

Wat wordt daarmee bedoeld? Dat zijn Zijn genadegiften die Hij geeft. Weet je dat dat een wonder is als daaronder, onder die Boom, een zondaar zit, waarbij de vruchten uit Christus, die Appelboom, zo in je lege handen vallen, om ze te mogen eten, om je hongerige en dorstige ziel te laven en te spijzen? En dat voor een zondaar die geleerd heeft dat hij in het paradijs van een verboden vrucht heeft gegeten, met alle gevolgen van dien, tot helwaardigheid toe. Als zo'n zondaar, die zo gruwelijk tegen God gezondigd heeft in het paradijs, onder deze Appelboom wordt gebracht, waar je niet meer neemt, waar je niet meer steelt, maar waar je het uit genade mag ontvangen, je hoeft er niets voor te doen. Daar zit je als een amechtige zondaar met lege handen, en daar komt de Geest, en Hij brengt de vruchten van Christus in je lege, dorstige ziel.

Daar zijn de genadegaven van Zijn ontfermende zondasliefde: *Ik heb je liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik je getrokken*. Daar zijn de genadegaven van Zijn beloften, die daar rijpen aan die Appelboom, en die de Heilige Geest gaat brengen in het hart van een zondaar. En als de Heilige Geest een vrucht van de beloften brengt in het hart van zo'n zondaar die zegt: *Ik heb grote lust in Uw schaduw*, dan is dat altijd een belofte die past bij de toestand van je ziel. Want de Heere strooit er niet mee, maar brengt het heel concreet op de juiste plaats, opdat het effect zou hebben. Dus als je nou zo'n last hebt van je zonden en ongerechtigheden, dan is het een gepaste belofte: *Een stroom van ongerechtigheden had de overhand op mij; maar ons weerspannig overtreden verzoent en zuivert Gij.* Dan past dat bij elkaar. En als je dan in de Bijbel ontdekt dat er in Jezus een bloedfontein is die geopend is, dan past dat precies bij de toestand van je ziel. Wat wordt dan die vrucht van Gods beloften zoet, zoet voor je gehemelte en ook voor je hart!

En als de Heere je een belofte geeft, als de Heere je wijst op de belofte en je mag dat Woord aangrijpen, je mag ermee tot de Heere gaan, dan is dat het werk van de Heilige Geest, Die je werkzaam maakt met die vrucht, met die belofte. En weet je wat er dan in je hart ontstaat? Opnieuw een lust, namelijk dat je ook de belofte die de Heere tot je sprak, dat die ook vervuld mag worden. Dan zie je dikwijls dat de beloften van de Heere niet zomaar één vervulling hebben, maar dat de Heere ze elke keer weer dieper en rijker gaat vervullen, om meer en meer van die Appelboom te mogen leren.

Is het geen zoete vrucht – mag ik het zomaar noemen vanmorgen – als de Heere je onder de prediking van het Woord laat zien welke bloedweg de heere Jezus wilde gaan? Is het geen zoete vrucht als je door het geloof in de kribbe mag zien, en dat Kindeke Jezus zo heel persoonlijk gaat zeggen: *Hier lig Ik in uw plaats met Mijn volkomen heiligheid, om uw zonde, waarin u geboren en ontvangen bent, voor het Aangezicht van Mijn Vader te bedekken*? Dat is een zoete vrucht. En als je dan in de prediking van het Woord hoort dat de Heere Jezus gegeseld werd, en de Heilige Geest brengt die vrucht van Jesaja in je hart: *Door Zijn striemen is ons genezing geworden*, dat smaakt zoet. En als je ziet hoe de Heere Jezus opgestaan is en ten hemel gevaren is en daar een Voorspraak is bij de Vader, als je elke keer weer in de zonde valt, is dat geen zoete vrucht? En wekt dat bij tijd niet een heimwee om daar te zijn waar die Appelboom is, waar nooit meer die felle stralen van de zon zullen zijn, maar waar altijd die verkwikkende vrucht van de Heere Jezus is?

Wat dunkt u van deze Appelboom, gemeente? Bij de voorbereiding op deze prediking kwam ik nog een preek tegen, een heel indringende preek van de jong gestorven dienaar van Christus, Andrew Gray. Aan het einde van zijn preek over Hooglied 2 vers 3 gaat hij de gemeente een aantal vragen stellen: *Was ooit Christus' vrucht voor uw gehemelte zoet? Was zij ooit voor u dierbaar? Is de rechtvaardigmaking voor u zoet geweest? Waren ooit de heiligmaking en de aanneming tot*

kinderen voor u lieflijk? Waren ooit de gaven en de genade van het gebed wonderlijk voor u? En als deze jonge dienaar van Christus deze vragen heel na aan het hart gelegd heeft – en ik doe dat vanmorgen bij u en bij jou – dan komt hij met een vrees die hij uit, een grote vrees. Wat zei deze jonge gezant van Christus? *Ik vrees dat er niet veel zijn die op deze wijze gebruik maken van Christus*.

Moet dat ook de vrees zijn van de dienaren van Gods Woord in de 21ste eeuw? Luister tenslotte wat Andrew Gray zijn hoorders meegaf, en laat hem door mij spreken, nadat hij gestorven is: *De dag nadert en komt dichterbij waarop sommigen de dag van hun geboorte zullen vervloeken. De dag nadert en komt dichterbij waarop sommigen de dagen zullen vervloeken waarop ze zoveel hebben gehoord, zoveel hebben gebeden, zoveel avondmaalstijden hebben meegemaakt. O, zeker*, zo zegt Andrew Gray, *deze dingen zijn aan te bevelen als plichten, maar u zult de dag vervloeken waarop u onder deze inzettingen gezeten hebt en er niet of heel weinig gebruik van hebt gemaakt. De dag nadert en komt dichterbij waarop sommigen de dagen zullen vervloeken waarop ze zaten onder de schaduw van uitwendige godsdienst of de schaduw van geveinsdheid, zonder ooit te hebben gezeten onder de schaduw van Jezus Christus. Ik vermaan u: heb grote lust in de schaduw van Christus en begeer daaronder te zitten, want Zijn vrucht zal zoeter zijn dan een vrucht die je ooit geproefd hebt. Maar als u niet met grote lust onder Zijn schaduw zit, dan zal Zijn vrucht bitterder zijn dan iets wat u ooit gesmaakt mocht hebben*.

Amen.